

Бранно В. Радичевић

САГА О СЛИКАРУ — ПЕСНИКУ

Срели смо се у Вестеросу.

Град крај великих језера. Језера која се простиру као мора. На северу — хладно море. А овде — ноћи, бескрајне и светле. И воде, обасјане. Хладно и светло. И све је пространо и далеко. Усправно и строго.

Шуме. И шуме. Стабла, белокора. И студено зеленило четинара. И опет та светлост, прејака. И хладноћа. И та строгост. И те катедрале дрвећа. И те црквице од сјаја.

У том простору који подсећа на растанке, на трагове случајних сретања, на нечија неутешна бдења, учини се: нема чаролије, нико не може помоћи људима. Да отопле. Да се зближе.

Ни дух не може да превали толике просторе: од човека до човека. Ни да стигне с краја на крај земље. Хладно и неутешно. И опет та светлост. До пустињи. Као после великих кајања.

Тада се појавио човек. Једне ноћи, светлије него икад. Из часа у час све је беље. Бела ноћ. Светла ноћ. Бела у поноћ. Још беља после поноћи. Ноћ која није ни мркнула. Ни згаснула никада није. Подсећала је на бескрајна свањивања. Никад до сунца. Као да нема сунца.

Он принесе три мале слике. Три мале, три најмање слике. У том огромном простору. На длану — три медаљона. Три ужарене капи. Три златна сунчева трнца. Плаво и бело. Плаво и наранџасто. Тако јарко. Три мајушне слике у огромном простору. Три мала света. Топла. Присна. Три живота. Девојке. Три девојке. Три огромна загрљаја.

Некад лебде. Однекуд нам долазе. И смештају се у свај огроман простор. Испуњавају простор. И одмах га отопљавају. Прегрејавају и радују. Силазе са длана. Као из облака. Закорачују на земљу. И предео се мења. Никома више није хладно. Нико није строг. Помирене су даљине. И људи се осмехују.

Тако упознах Страја, избикалу и олујасту момчину.
Сликара, песника, путника. Упаде у прохладну земљу Швед-
ску. У лепу и строгу земљу. Пределе, хладне, утопљава гуњ-
цима свога духа. Сужава просторе. Омеђава пригрејке. Чи-
нило се: иде све даље ка северу. У вејавице. У вечите зиме.
Толико му је топло у срцу.

Па ипак, једног дана, ако се врати уморан и презебао,
осећам никоме неће рећи: како је хладно, како је ужасно
хладно, сопственом крвљу отопљавати људски лед.